Coördinatie-bureau

VVV. - 1 - L.4900/1.

KONINKRIJK BELGIE

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste kamer, de 19e September 1955 door de Minister van Volksgezondheid en van het Gezin verzocht hem van advies te dienen over een voorontwerp van wet "betreffende het Speciaal Onderstandsfonds", heeft de 14e October 1955 het volgend advies gegeven :

ROYAUME DE BELGIQUE

AVIS DU CONSEIL D'ETAT

Le CONSEIL D'ETAT, section de législation, première chambre, saisi par le Ministre de la Santé publique et de la Famille, le 19 septembre 1955, d'une demande d'avis sur un avant-projet de loi "relatif au Fonds Spécial d'Assistance", a donné le 14 octobre 1955 l'avis suivant :

Doel van het voorontwerp is de bepalingen aangaande het onderhoud en verplegen op kosten van de openbare besturen, van behoeftige geesteszieken, abnormale kinderen, behoeftige doofstommen, blinden, verminkten, lijders aan gezwellen of aan een kwaal van tuberculeuze oorsprong, in overeenstemming te brengen met de toestand ontstaan uit het feit dat sedert 1949 alle desbetreffende uitgaven door de Staat worden gedragen.

Te dien einde worden de wettelijke bepalingen die betrekking hebben op de door de bestendige deputaties beheerde gemene fondsen opgeheven. Deze gemene fondsen werden gestijfd door bijdragen van de gemeenten en voorzagen voor de helft in de kosten van onderhoud en verpleging van bovengenoemde behoeftigen. Het voorontwerp brengt onder de benaming "Speciaal Onderstandsfonds" een nieuw fonds tot stand, dat bedoelde kosten in hun geheel op zich neemt ; dit fonds wordt beheerd door de Minister tot wiens bevoegdheid de openbare onderstand behoort en beschikt over de kredieten die op de Rijksbegroting voor die onderstandskosten zijn ingeschreven.

Het voorontwerp vervangt de in artikel 19 van de wet van 27 November 1891 bedoelde provinciale bestuurscommissies door provinciale commissies van advies. Het stelt een commissie van het Speciaal Onderstandsfonds in, die in eerste instantie uitspraak doet over de behoeftigheid en over de aard van de kwaal of van de gebrekkigheid en beslist of het fonds de kosten van onderhoud en verpleging op zich neemt ; het geeft aan de Koning de bevoegdheid om daarover in laatste aanleg uitspraak te doen.

.../...

Terwijl in de regeling van de wet van 27 November 1891 de gemeente van het domicilie van onderstand de aanvraag aan de gouverneur van de provincie toezendt, worden, volgens het voorontwerp,de aanvragen om tegemoetkoming van het Speciaal Fonds bij de gouverneur van de provincie waar de onderstand noodzakelijk is geworden door de betrokken partijen, dit is de hulpverlenende commissie van openbare onderstand, de zieke of de gebrekkige zelf, zijn wettelijke vertegenwoordiger of elke persoon die tegenover hem een verplichting tot onderhoud heeft,ingediend.

Artikel 16 van het voorontwerp maakt een einde aan een bevoegdheid van volle rechtsmacht aan de Raad van State door artikel 10, 3°, van de wet van 23 December 1946 verleend.

\+

\+ \+

In de huidige organisatie van de openbare onderstand, in de jurisdictionele waarborgen voor de belanghebbenden en in de bevoegdheid van de Raad van State brengt het voorontwerp aanzienlijke innovaties aan.

I. Volgens de wet van 27 November 1891 wordt geen openbare onderstand verleend dan met toedoen van de commissie van openbare onderstand. Volgens het voorontwerp zullen de belanghebbenden zich rechtstreeks tot het Speciaal Onderstandsfonds, met andere woorden, tot de Staat, kunnen wenden,met voorbijgaan van de plaatselijke overheid.

.../...

Het is te verwachten dat dit voor de commissies van openbare onderstand, welke nochtans, doordat zij plaatselijke instellingen zijn, het gemakkelijkst te bereiken zijn door de betrokkenen en het best hun staat van behoeftigheid kunnen nagaan, aanleiding zal zijn om hen naar de provinciale commissies van advies te verwijzen.

Geschiedt zulks niet, dan is niet uitgesloten dat tal van aanvragen, na door de betrokkenen zelf ingediend en door het Speciaal Fonds verworpen te zijn geweest, ten tweede maal langs de daarvan onwetende commissies van openbare onderstand om zullen voorgelegd worden.

II. De kennisneming van de geschillen inzake openbare onderstand, met inbegrip van die welke het onderhoud en de verpleging van behoeftigen op kosten van de gemene fondsen betreffen, werd door de wetten van 28 November 1818, 18 Februari 1845, 14 Maart 1876 en 27 November 1891 opgedragen aan de provinciale deputaties, in eerste aanleg, en aan de Koning, in eerst en laatste aanleg of in hoger beroep. Krachtens artikel 10, 3°, van de wet van 23 December 1946 is de bevoegdheid van de Koning ter zake op de Raad van State overgegaan.

Het belang van deze laatste hervorming werd onderstreept in het verslag, dat de Hr Kluyskens namens de commissie van de Kamer der Volksvertegenwoordigers op 20 Mei 1937 heeft uitgebracht (zitting 1936-1937, nr 299) : "Zij - deze bevoegdheid - zal een kostbare waarborg vormen voor de bij deze geschillen betrokken burgers ...".

.../...

Volgens het voorontwerp zal, wat het onderhoud en de verpleging van behoeftigen op kosten van het Speciaal Onderstandsfonds betreft, de commissie van dit fonds in eerste aanleg beslissen in de plaats van de bestendige deputatie.

Tegen de beslissingen van die door een magistraat voorgezeten commissie zal geen hoger beroep open staan bij de Raad van State, doch bij de Koning.

Het voorontwerp wil dus niet alleen de kennisneming van deze zaken aan de Raad van State onttrekken, doch bovendien de uiteindelijke beslissing daaromtrent aan de bestuurlijke overheid opdragen.

In deze zaken moet doorgaans alleen worden nagegaan enerzijds of de betrokkenen al dan niet onder de bij de wet bepaalde categorieën vallen en behoeftig zijn, anderzijds of zij zelf of degenen die tegenover hen een verplichting tot onderhoud hebben in de onderhoudskosten kunnen bijdragen ; het is derhalve niet onjuist te beweren dat zij grondig verschillen van de meeste geschillen waarover de Raad van State in volle rechtsmacht uitspraak doet en de opvatting, volgens welke de Raad er alleen op grond van artikel 9 van de wet van 23 December 1946 kennis behoort van te nemen, is te verdedigen.

Daaruit volgt echter niet noodzakelijk dat de actieve administratie in deze aangelegenheden het laatste woord moet spreken, dat hieromtrent in laatste aanleg niet door een buiten het hiërarchisch verband staande commissie kan worden uitspraak gedaan.

.../...

In de memorie van toelichting wordt er op gewezen dat de nieuwe wet geen subjectieve rechten ten voordele van de begunstigden van het fonds doet ontstaan. Deze laatsten hebben echter alle belang bij een behoorlijke werking van de openbare dienst en bij de gelijke behandeling van gelijke gevallen, wat ook aan de eisen van het objectief recht beantwoordt. Doorgaans zal men geneigd zijn te oordelen dat aan deze vereisten beter voldaan is door een regeling waarin de actieve administratie in eerste en een commissie in laatste aanleg uitspraak doet, dan door de tegenovergestelde regeling.

Uit de memorie van toelichting blijkt anderzijds dat de bezorgdheid om de financiële gevolgen van de te nemen beslissingen de Regering er toe aangezet heeft de verantwoordelijkheid er voor op de administratieve overheid te doen rusten.

Het is niet de taak van de Raad van State na te gaan of overwegingen van financiële aard dan wel het verlangen de grootst mogelijke waarborgen aan de betrokkenen te schenken, ten deze de doorslag moeten geven.

Wel hoort het hem toe de ontworpen regeling te beschouwen in verband met de bestaande wetgeving en de beginselen die er in tot uitdrukking komen.

In dit verband kan hij slechts vaststellen dat zij niet in de lijn ligt van de jongste ontwikkeling der wetgeving op een zeer verwant gebied, die er op gericht is aan de burgers grotere waarborgen te verlenen tegen de mogelijke willekeur van de bestuursorganen.

.../...

Wat betreft de tegemoetkomingen aan de gebrekkigen en verminkten, waarvoor de vraag naar het bestaan van subjectieve rechten tegenover de Staat zich op dezelfde manier stelt, heeft de wetgever inderdaad bewust de in het onderhavig voorontwerp voorgestane en voorheen op dit gebied bestaande regeling verzaakt. Wanneer krachtens de wet van 10 Juni 1937 (artikelen 9 en 11) een speciale commissie over de aanvragen om tegemoetkoming beschikte en tegen haar beslissingen beroep open stond bij de Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg, wordt voortaan, op grond van de artikelen 4 en 10 van de wet van 15 Maart 1954, de beslissing in eerste aanleg genomen door de Minister en in tweede aanleg door een commissie van beroep, voorgezeten door een magistraat.

Weliswaar zal volgens het voorontwerp in hoger beroep uitspraak worden gedaan door de Koning en niet door de Minister, zoals dit voor de gebrekkigen en verminkten het geval is.

Gelet op de zuiver administratieve en bijzondere aard van de te nemen beslissingen, is dit verschil echter meer van formele dan van materiële aard ; dergelijke beslissingen schijnen trouwens te moeten worden gerekend bij die welke bedoeld zijn in artikel 1 van het koninklijk besluit nr 87 van 30 November 1939 en welke derhalve, wanneer zij op grond van vroegere wetten door de Koning moeten worden genomen, door hem aan de Ministers kunnen worden opgedragen.

\+

\+ \+

Onder voorbehoud van de hierboven uiteengezette beschouwingen, stelt de Raad van State de hiernavolgende tekst voor, die enkel naar de vorm verschilt van die van het voorontwerp en derhalve geen bijzondere commentaar vergt :

.../...

Ontwerp van wet betreffende het Speciaal Onderstands-

fonds.

---

BOUDEWIJN, Koning der Belgen,
Aan allen, tegenwoordigen en toekomenden, HEIL

Op de voordracht van Onze Minister van Volksgezondheid en van het Gezin en van Onze Minister van Binnenlandse Zaken,

HEBBEN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN WIJ :

Onze Minister van Volksgezondheid en van het Gezin en Onze Minister van Binnenlandse Zaken zijn gelast, in Onze naam, bij de Wetgevende Kamers het ontwerp van wet in te dienen waarvan de tekst volgt :

Artikel 1.-

Er wordt een Speciaal Onderstandsfonds ingesteld, dat de in artikel 3 bedoelde categorieën van onderstandskosten draagt.

Artikel 2.-

Het Speciaal Fonds wordt gestijfd door middel van kredieten uitgetrokken op de begroting van het Ministerie van Volksgezondheid en van het Gezin. Het wordt door de Minister van Volksgezondheid en van het Gezin beheerd.

.../...

Artikel 3.-

... (zoals in het voorontwerp; men schrijve echter "komen" in plaats van "vallen") ...

Artikel 4.-

De aanvragen om tegemoetkoming van het Speciaal Fonds worden door de betrokken partijen, bij een ter post aangetekend schrijven, ingediend bij de gouverneur van de provincie van de plaats waar de onderstand noodzakelijk geworden is.

Onder de term "betrokken partijen", worden verstaan, de hulpverlenende commissies van openbare onderstand, de zieke of gebrekkige zelf, zijn wettelijke vertegenwoordiger of elke persoon die tegenover hem een verplichting tot onderhoud heeft.

Kosten die werden gedaan meer dan tien dagen vóór het indienen der aanvraag worden niet ten laste genomen.

Artikel 5.-

In iedere provincie wordt er, bij het provinciaal gouvernement, een adviserende commissie opgericht. De provinciale adviserende commissie wordt voorgezeten door de gouverneur.

Zij bestaat uit twaalf leden, door de Koning benoemd voor een termijn van zes jaar :

.../...

zes leden worden benoemd op de voordracht van de Minister van Volksgezondheid en van het Gezin;

vier op dubbele lijsten door de bestendige deputatie van de provinciale raad voorgedragen;

twee op dubbele lijsten door het college van burgemeester en schepenen van de provinciehoofdplaats voorgedragen.

De inrichting en de werking van de provinciale adviserende commissiesworden bij koninklijk besluit bepaald

Artikel 6.-

... (eerste drie leden : zoals in het vooront-werp)... laatste lid : Zij doen, te allen tijde, aan de commissie van het Speciaal Fonds alle voorstellen welke zij nuttig achten.

Artikel 7.-

Wanneer de adviserende commissies hun voorstel-len aan de commissie van het Speciaal Fonds voorleggen, geven zij er terzelfdertijd kennis van aan de betrokken partijen.

Deze kunnen, binnen tien dagen na de kennis-geving van het voorstel, hun opmerkingen bij de commissie van het Speciaal Fonds indienen.

Artikel 8.-

§ 1. ... (zoals in het voorontwerp) ...

§ 2. ... (eerste lid : zoals in het voorontwerp).

... (tweede lid : zoals in het voorontwerp).

.../...

Derde lid :

De commissie kan, te allen tijde, haar beslissingen wijzigen indien de toestand van het vermogen en de gezondheid van de door het fonds begunstigden daartoe aanleiding geven.

... (vierde lid : zoals in het voorontwerp) ...

Vijfde lid :

Deze wijzigende beslissingen worden, overeenkomstig de bij de artikelen 4 en 7 bepaalde procedure , genomen op het voorstel van de adviserende commissie die hetzij ambtshalve, hetzij op verzoek van de betrokken partijen optreedt.

Artikel 9.-

... (zoals in het voorontwerp ; in de Nederlandse tekst vervange men echter het woord "getroffen" door het woord "genomen") ...

Artikel 10.-

... (zoals in het voorontwerp) ...

Artikel 11.-

... (zie advies ; men vervange echter, in de Nederlandse tekst, het woord "toepasselijk" door de woorden "van toepassing") ...

Artikel 12.-

... (zoals in het voorontwerp) ...

.../...

Artikel 13.-

... (zoals in het voorontwerp, behoudens in de Nederlandse tekst, vervanging van het woord "afgeschaft" door "opgeheven") ...

Artikel 14.-

In artikel 33, tweede lid, van de wet van 27 November 1891, gewijzigd bij het besluit van de Regent van 23 Augustus 1948, worden de woorden "een gemeen fonds, een provincie" geschrapt.

Artikel 15.-

Artikel 10, 3°, van de wet van 23 December 1946 houdende instelling van een Raad van State wordt door de volgende bepaling vervangen :

"3° De beroepen bedoeld in het eerste lid en de geschillen bedoeld in het tweede lid van artikel 33 van de wet van 27 November 1891 op de openbare onderstand, gewijzigd bij het besluit van de Regent van 23 Augustus 1948".

Artikel 16.-

... (zoals in het voorontwerp) ...

Gegeven te , .

VAN KONINGSWEGE :

De Minister van Volksgezondheid en van het Gezin,

De Minister van Binnenlandse Zaken,

L'avant-projet a pour objet d'adapter les dispositions concernant l'entretien et le traitement, aux frais des pouvoirs publics, des indigents atteints d'aliénation mentale, des enfants anormaux, des sourds-muets, des aveugles, des indigents estropiés et des indigents atteints de tumeurs ou d'une affection d'origine tuberculeuse, à la situation résultant du fait que, depuis 1949, toutes les dépenses y afférentes sont supportées par l'Etat.

A cet effet, il abroge les dispositions légales relatives aux fonds communs gérés par les députations permanentes. Ces fonds communs étaient alimentés par des contributions des communes et intervenaient pour moitié dans les frais d'entretien et de traitement de ces indigents. L'avant-projet crée , sous la dénomination " Fonds spécial d'assistance", un fonds nouveau qui supporte la totalité des frais précités; ce fonds est géré par le Ministre qui a l'assistance publique dans ses attributions, et bénéficie des crédits inscrits pour ces frais d'assistance au budget de l'Etat.

L'avant-projet remplace les commissions administratives provinciales, prévues à l'article 19 de la loi du 27 novembre 1891, par des commissions consultatives provinciales. Il institue une commission du fonds spécial d'assistance qui statue en première instance sur l'indigence et sur la nature de l'affection ou de l'infirmité, et décide si les frais d'entretien et de traitement sont supportés par le fonds; il confère au Roi le pouvoir de statuer en dernier ressort.

.../...

Alors que dans le système de la loi du 27 novembre 1891 la demande est transmise au gouverneur de la province par la commune du domicile de secours, les demandes d'intervention du Fonds spécial sont, dans le système de l'avant-projet, introduites auprès du gouverneur de la province où l'assistance est devenue nécessaire par les parties intéressées, c'est-à-dire par la commission d'assistance publique secourante, le malade ou l'infirme lui-même, son représentant légal ou toute personne tenue envers lui à l'obligation alimentaire.

Par son article 16, l'avant-projet met fin à une compétence de pleine juridiction du Conseil d'Etat telle qu'elle résulte de l'article 10, 3°, de la loi du 23 décembre 1946.

\+

\+ \+

L'avant-projet comporte d'importantes innovations touchant l'organisation actuelle de l'assistance publique, les garanties juridictionnelles dont jouissent les intéressés et la compétence du Conseil d'Etat.

I. Dans le système de la loi du 27 novembre 1891 tout secours public requiert l'intervention de la commission d'assistance publique. Dans le système de l'avant-projet les intéressés pourront s'adresser directement au Fonds spécial d'assistance, c'est-à-dire à l'Etat, en dehors de toute intervention de l'autorité locale.

.../...

Il est à prévoir que les commissions d'assistance publique qui, en tant qu'institutions locales, sont le plus facilement accessibles aux intéressés et le mieux à même de contrôler le degré de leur indigence, préféreront cependant renvoyer dorénavant les intéressés devant les commissions consultatives provinciales.

Si tel n'est pas le cas, il n'est pas exclu que nombre de demandes , après introduction par les intéressés eux-mêmes et rejet par le Fonds spécial, soient représentées une seconde fois par l'intermédiaire des commissions d'assistance publique, qui ignorent tout de la première demande.

II. La connaissance des différends en matière d'assistance publique, y compris les différends relatifs à l'entretien et au traitement des indigents à charge des fonds communs, a été confiée par les lois des 28 novembre 1818, 18 février 1845, 14 mars 1876 et 27 novembre 1891 aux députations permanentes en premier ressort, et au Roi, en premier et dernier ressort ou en appel. L'article 10, 3°, de la loi du 23 décembre 1946 a transféré au Conseil d'Etat le pouvoir que détenait le Roi en cette matière.

L'importance de cette dernière réforme a été mise en évidence par M.Kluyskens, dans le rapport fait le 20 mai 1937 au nom de la commission de la Chambre des Représentants (session 1936-1937, n°299), en ces termes : "il - ce pouvoir - constituera une garantie précieuse pour les citoyens intéressés dans ces litiges ... ".

.../...

Selon l'avant-projet, c'est la commission du Fonds spécial qui, en matière d'entretien et de traitement des indigents aux frais du Fonds spécial d'assistance, statuera en premier ressort, en lieu et place de la députation permanente.

Les décisions de cette commission, présidée par un magistrat, ne seront pas susceptibles d'appel devant le Conseil d'Etat, mais il y aura appel au Roi.

Ainsi l'avant-projet ne se borne pas à soustraire ces affaires à la compétence du Conseil d'Etat; il entend investir l'autorité administrative du pouvoir de prendre la décision finale.

Dans ces affaires, il importe, d'une manière générale, d'examiner exclusivement, d'une part, si les intéressés tombent ou non dans une des catégories prévues par la loi et s'ils sont indigents et, d'autre part, si les intéressés ou les personnes qui leur doivent des aliments sont en état d'intervenir dans les frais d'entretien.

Il n'est dès lors pas inexact de soutenir que ces affaires diffèrent profondément de la plupart des contestations sur lesquelles le Conseil d'Etat statue en tant que pleine juridiction, et la conception suivant laquelle le Conseil d'Etat ne doit intervenir que sur pied de l'article 9 de la loi du 23 décembre 1946 peut être défendue.

Mais il ne ressort pas nécessairement de ces considérations que sur ces affaires la décision finale doit être réservée à l'administration active et qu'une commission, instituée en dehors de tout lien hiérarchique, ne pourrait être chargée de se prononcer, en dernier ressort, sur ces contestations.

.../...

L'exposé des motifs insiste sur le fait que la nouvelle loi ne crée pas de droits subjectifs en faveur des bénéficiaires du fonds. Ceux-ci ont cependant tout intérêt au bon fonctionnement du service public et à une égale appréciation de cas identiques, ce qui est d'ailleurs conforme aux exigences du droit objectif. En général, l'on inclinera à estimer qu'il est mieux satisfait à ces exigences par une réglementation qui donne à l'administration active le pouvoir de statuer en premier ressort, et à une commission celui de se prononcer en dernier ressort.

Il ressort, d'autre part, de l'exposé des motifs que le souci des conséquences financières des décisions à intervenir a amené le Gouvernement à confier l'entière responsabilité des décisions à l'autorité administrative.

Il n'appartient pas au Conseil d'Etat d'examiner si, en la matière, des considérations d'ordre financier doivent l'emporter sur le souci d'octroyer aux intéressés des garanties aussi larges que possible..

Mais il lui incombe d'examiner la réglementation projetée à la lumière de la législation existante et des principes qui s'y trouvent exprimés.

A cet égard, il ne peut que constater que cette réglementation n'est pas dans la ligne de l'évolution récente de la législation dans un domaine très voisin, et qui tend à accorder aux administrés des garanties accrues contre l'arbitraire possible des organes de l'administration.

En ce qui concerne les allocations aux estropiés et mutilés, pour lesquelles la question de l'existence

.../...

de droits subjectifs envers l'Etat se pose de la même manière, le législateur a délibérément abandonné la réglementation précédemment en vigueur et préconisée par l'avant-projet. Alors qu'aux termes de la loi du 10 juin 1937 (articles 9 et 11), il était statué sur les demandes d'allocation par une commission spéciale dont les décisions étaient susceptibles d'appel devant le Ministre du Travail et de la Prévoyance sociale, la décision sera prise désormais en vertu des articles 4 et 10 de la loi du 15 mars 1954, par le Ministre en premier ressort, et par une commission d'appel présidée par un magistrat en dernier ressort.

Il est vrai que, selon l'avant-projet, il sera statué en appel par le Roi et non par le Ministre, comme dans la législation relative aux estropiés et mutilés.

Toutefois, eu égard à la nature spéciale et purement administrative des décisions à prendre, cette différence est plutôt d'ordre formel que matériel; il semble d'ailleurs que de telles décisions pourraient être rangées parmi celles prévues à l'article 1er de l'arrêté royal n°87 du 30 novembre 1939 et qui, lorsqu'elles doivent être prises par le Roi en vertu des lois antérieures, peuvent être déléguées par lui aux Ministres.

\+

\+ \+

Sous réserve des considérations développées ci-dessus, le Conseil d'Etat propose le texte ci-après qui ne diffère de celui de l'avant-projet que par la forme et qui ne requiert, dès lors, aucun commentaire spécial ; :

.../...

Projet de loi relatif au Fonds spécial d'assistance.

BAUDOUIN, Roi des Belges,
A tous, présents et à venir, SALUT.

Sur la proposition de Notre Ministre de la Santé publique et de la Famille et de Notre Ministre de l'Intérieur,

NOUS AVONS ARRETE ET ARRETONS :

Notre Ministre de la Santé publique et de la Famille et Notre Ministre de l'Intérieur sont chargés de présenter en Notre nom aux Chambres législatives, le projet de loi dont la teneur suit :

Article 1er.-

Il est créé un Fonds spécial d'assistance appelé à prendre à charge les catégories de frais d'assistance prévues à l'article 3.

Article 2.- ... (comme à l'avant-projet) ...

Article 3.- ... (comme à l'avant-projet, sous réserve de dire au § 2 : "pris à charge") ...

.../...

Article 4.- ... (comme à l'avant-projet, sous réserve de dire in fine "pris à charge" ) ...

Article 5.-

Il est institué dans chaque province, au siège du gouvernement provincial, une commission consultative. La commission consultative provinciale est présidée par le gouverneur.

Elle est composée de douze membres nommés par le Roi pour une durée de six ans :
six membres sont nommés sur présentation du Ministre de la Santé publique et de la Famille,
quatre sont présentés sur liste double par la députation permanente du conseil provincial,
deux sont présentés sur liste double par le collège des bourgmestre et échevins du chef-lieu de la province.

L'organisation et le fonctionnement des commissions consultatives provinciales sont déterminés par arrêté royal.

Article 6.- ... (les trois premiers alinéas comme à l'avant-projet ) ... dernier alinéa : Elles font en tout temps, à la commission du Fonds spécial, toutes propositions qu'elles jugent utiles.

Article 7.-... (comme à l'avant-projet, sous réserve de dire à l'alinéa 2 : "dans les dix jours".) ...

Article 8.-

§ 1er. ... (comme à l'avant-projet, sous réserve de remplacer les mots "un terme" par "une durée ") ...

.../...

§ 2. ...(alinéas 1er et 2, comme à l'avant-projet) ...

Alinéa 3 :

La commission peut, en tout temps, modifier ses décisions si l'état de fortune et la santé des bénéficiaires du fonds le justifient.

Alinéa 4 :

... (comme à l'avant-projet) ...

Alinéa 5 :

Ces décisions modificatives sont prises conformément à la procédure prévue par les articles 4 et 7, sur proposition formulée par la commission consultative, soit d'office, soit à la requête des parties intéressées.

Article 9.- ... (comme à l'avant-projet, sous réserve d'écrire : "dans les quinze jours") ...

Article 10.- ... (comme à l'avant-projet) ...

Article 11.- (Voir avis).

Article 12.- ... (comme à l'avant-projet) ...

Article 13.- ... (comme à l'avant-projet) ...

Article 14.-

A l'article 33, alinéa 2,de la loi du 27 novembre 1891, modifié par l'arrêté du Régent du 23 août 1948, les mots "un fonds commun, une province" sont supprimés.

.../...

Article 15.-

L'article 10, 3°, de la loi du 23 décembre 1946 portant création d'un Conseil d'Etat est remplacé par la disposition suivante :

" 3° Les recours visés à l'alinéa 1er et les différends visés à l'alinéa 2 de l'article 33 de la loi du 27 novembre 1891 sur l'assistance publique, modifié par l'arrêté du Régent du 23 août 1948".

Article 16.- ... (comme à l'avant-projet) ...

Donné à , le

PAR LE ROI :

Le Ministre de la Santé publique et de la Famille,

Le Ministre de l'Intérieur,

De kamer was samengesteld uit

de Heren : J. SUETENS, eerste-voorzitter,
Messieurs: premier président,

D. DECLEIRE, raadsheren van State,
K. MEES, conseillers d'Etat,

F. VAN GOETHEM, bijzitters van de afdeling wetgeving,
G. VAN HECKE, assesseurs de la section de législation,

J. CYPRES, adjunct-griffier, griffier.
greffier adjoint, greffier.

La chambre était composée de

De overeenstemming tussen de Nederlandse en de Franse tekst werd nagezien onder toezicht van de H. DECLEIRE. Het verslag werd uitgebracht door de H. LAHAYE, auditeur.

La concordance entre la version néerlandaise et la version française a été vérifiée sous le contrôle de M. DECLEIRE. Le rapport a été présenté par M. LAHAYE, auditeur.

DE GRIFFIER - LE GREFFIER,

(get.) J. CYPRES.

DE VOORZITTER - LE PRESIDENT,

(get.) J. SUETENS.